

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **D. A.**, narozený X,
státní příslušnost Ruská federace,
zastoupený zákonným zástupcem A. A., narozeným X,
oba bytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2024, č. j. OAM-1347/P-P07-P10-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky dne 6. 3. 2024, č. j. OAM-1347/P-P07-P10-2023, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2024, č. j. OAM-1347/P-P07-P10-2023, kterým bylo podle § 25 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s judikaturou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nejvyššího správního soudu, a to rozsudkem č. j. 4 Azs 14/2013-30 a usnesením č. j. 7 Azs 18/2019-22, podle které může dojít k zastavení řízení pouze v situaci, kdy opuštění území představuje překážku v dalším vedení azylového řízení. V případě žalobce není pochyb o tom, že se do ČR ihned vrátil a nadále se azylového řízení zúčastnil. Dle žalobce je napadené rozhodnutí v rozporu i se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), neboť nepovolené opuštění místa pobytu může být důvodem pro domněnku konkludentního zpětvzetí žádosti, jen pokud žadatel v přiměřené době nekontaktuje rozhodující orgán. Žalobce byl přitom v kontaktu s rozhodujícím orgánem. Žalobce dále poukázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 75 Az 1/2023-47, podle něhož je účelem § 25 písm. h) zákona o azylu především zamezit vedení dalšího řízení za situace, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany opustí území ČR a nadále zde nepobývá. Zdůraznil, že žalovaný měl dále vzít v potaz skutečnost, že žalobce překročil státní hranici, aby se mohl setkat se svými nejbližšími rodinnými příslušníky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Konstatoval, že podle § 49a odst. 2 zákona o azylu žadatel o udělení mezinárodní ochrany není oprávněn po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany opustit území. Jak vyplývá z § 25 písm. h) zákona o azylu, předpokladem k zastavení řízení dle tohoto ustanovení je skutečnost, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany v průběhu řízení bez závažného důvodu na území jiného státu vstoupil nebo se o vstup na území jiného státu pokusil anebo byl vydán nebo předán podle § 3d odst. 2 písm. a) bodu 2 nebo § 3d odst. 3 tohoto zákona. Podmínka absence závažného důvodu ke vstupu na území jiného státu byla v žalobcově případě naplněna. Doplnil, že žalobce se sice v obecnosti dovolává nesprávnosti a nezákonnosti správního rozhodnutí, ani v žalobě ale řádně zjištěný fakt svého vstupu na území jiného státu nezpochybňuje. Stejně tak ani v rámci žaloby nepředkládá závažný důvod, proč se k uvedenému vycestování odhodlal a proč jako žadatel porušil svou povinnost, již si musel být jeho zákonný zástupce vědom už proto, že v minulosti byl rovněž účastníkem řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny podmínky.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s, který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Podle § 25 písm. h) zákona o azylu platí, že *„řízení se zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany v průběhu řízení bez závažného důvodu vstoupil na území jiného státu nebo se o vstup na území jiného státu pokusil anebo byl vydán nebo předán podle § 3d odst. 2 písm. a) bodu 2 nebo § 3d odst. 3.“*
7. Podle dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu např. rozsudku ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 Azs 165/2004, publ. pod č. 602/2005 Sb. NSS, nebyly správní orgány při neoprávněném vstupu žadatele o mezinárodní ochranu povinny zkoumat zavinění na straně žadatele, tj. zda k neoprávněnému strupu došlo úmyslně či z nedbalosti.
8. Změnu přinesl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 14/2013-30, ze kterého vyplývá, že *„[u]stanovení § 25 písm. h) zákona o azylu je totiž podle svého smyslu a účelu třeba interpretovat tak, že jej nelze aplikovat na případy, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany toliko dočasně vstoupí na území jiného státu, přičemž následně se vrátí na území České republiky a dále se účastní řízení o udělení mezinárodní ochrany.“* Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále dovodil, že účelem § 25 písm. h) zákona o azylu je především zamezit vedení dalšího řízení za situace, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany opustí území České republiky a nadále zde nepobývá. Právě v situacích tohoto typu by odporovalo smyslu a účelu právní úpravy požadovat, aby bylo v řízení pokračováno a vydáno meritorní rozhodnutí. S tímto závěrem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a má za to, že je aplikovatelný také v projednávané věci.
9. Soud dále podotýká, že potřeba zohlednění konkrétní procesní situace a restriktivní interpretace důvodů pro zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyplývá rovněž z čl. 28 procedurální směrnice, podle něhož platí, že *„existuje-li důvod se domnívat, že žadatel o mezinárodní ochranu vzal konkludentně svou žádost zpět nebo od ní odstoupil, zajistí členské státy, aby rozhodující orgán rozhodl buď o zastavení posuzování žádosti, nebo o jejím zamítnutí v případě, že rozhodující orgán považuje žádost za nedůvodnou na základě přiměřeného posouzení její věcné stránky podle článku 4 směrnice 2011/95EU. Členské státy mohou vycházet z domněnky, že žadatel vzal konkludentně svou žádost o mezinárodní ochranu zpět nebo od ní odstoupil, zejména pokud se zjistilo, že nereagoval na žádosti o poskytnutí údajů nezbytných pro žádost podle článku 4 směrnice 2011/95EU nebo se nedostavil k osobnímu pohovoru podle článků 14 až 17 této směrnice, ledaže žadatel v přiměřené lhůtě prokáže, že k tomu došlo z důvodů, které nemohl ovlivnit.“* Podle odst. 2 věty první téhož ustanovení *„Členské státy zajistí, aby žadatel, který se opět ohlásí u příslušného úřadu poté, co bylo rozhodnuto zastavit posuzování jeho žádosti podle odstavce 1 tohoto článku, mohl požádat o opětovné otevření svého případu nebo mohl podat novou žádost, která nepodléhá postupům podle článků 40 a 41.“*
10. V nyní projednávané věci žalobce dle tvrzení jeho zákonného zástupce vycestoval do Polska za účelem návštěvy své rodiny a po dvou týdnech pobytu v Polsku se vrátil zpět do ČR. Následně po návratu žalobce a jeho zákonného zástupce zpět na území ČR byl s jeho zákonným zástupcem proveden pohovor k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce chtěl trvale opustit území ČR. Současně se žalobce po svém návratu do ČR dostavil na pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu, a tedy se dále účastnil řízení o této žádosti.
11. Žalovaný tedy žádným způsobem nezohlednil, že žalobce měl na území ČR, kde žije se svým otcem, zajištěno vlastní bydlení, a tedy že nic nenasvědčovalo, že plánoval z území ČR dlouhodobě vycestovat.
12. Dle soudu proto žalovaný pochybil, jestliže se před zastavením řízení nezabýval posouzením, zda je namístě zastavit řízení, a to s ohledem na trvání vycestování a skutečnost, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že se žalobce se po návratu do České republiky dále účastnil řízení o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Postup žalovaného je tak v rozporu nejen se smyslem a účelem zákona o azylu, ale rovněž neodpovídá procedurální směrnici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 14/2013-30). Vzhledem k tomu, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru o zastavení řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, je napadené rozhodnutí nezákonné dle § 78 odst. 1 s. ř. s.

13. Dále se soud zabýval námitkou týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Z textace § 25 písm. h) zákona o azylu je zjevné, že pro zastavení řízení dle tohoto ustanovení je třeba, aby ke vstupu nebo pokusu o vstup na území jiného státu došlo v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Z obsahu správního spisu přitom plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 4. 10. 2023 a že pohovor k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany se s jeho otcem uskutečnil dne 6. 11. 2023, tedy asi měsíc po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud zdůrazňuje, že otec žalobce při pohovoru dne 6. 11. 2023 vypověděl, že byl se žalobcem „asi před měsícem“ na návštěvě rodiny jeho přítelkyně v Polsku. Přesné datum, kdy žalobce vstoupil na území Polska, se ve správním spisu nenachází a žalovaný jej ani nezjišťoval. Nebylo tak žalovaným řádně zjištěno, kdy ke vstupu žalobce na území Polska vůbec došlo. Přitom dle výpovědi zákonného zástupce žalobce k vycestování žalobce do Polska došlo asi měsíc před provedením pohovoru dne 6. 11. 2023. Není tak vyloučeno, že ke vstupu žalobce na území Polska mohlo dojít ještě před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 4. 10. 2023, neboť i tak by bylo možno vyložit neurčitou formulaci „asi před měsícem“, která by mohla znamenat, že ke vstupu žalobce do Polska došlo i více jak před jedním měsícem před provedením pohovoru dne 6. 11. 2023, a tedy i před podáním žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany dne 4. 10. 2023. I v tomto směru tedy žalovaný pochybil, neboť nebylo řádně zjištěno, zda žalobce vstoupil na území jiného členského státu v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, v čemž soud spatřuje vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
14. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a vadu řízení zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch a žalobce žádné náklady neuplatnil, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 30. července 2024

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.